

BIBLIJSKO - MOLITVENA ZAJEDNICA

SVETI PAVAO

Marijina vjera - Biblijski navodi

Nato će Marija anđelu: „**Kako će to biti kada ja muža ne poznajem?**“ Anđeo joj odgovori: „Duh Sveti sići će na te, i sila će te Svevišnjega osjeniti. Zato će to čedo i biti sveto, Sin Božji. A evo tvoje rođakinje Elizabete, i ona u starosti svojoj, začne sina. I njoj nerotkinjom prozvanoj, ovo je već šesti mjesec. Ta Bogu niša nije nemoguće!“ Nato Marija reče: „Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po tvojoj riječi.“ (Lk 1, 34-38).

„Blažena ti što povjerova da će se ispuniti što tije rečeno od Gospodina!“ (Lk 1,45)

Vjera kao općeljudska vrednota

Na prvi pogled svjetovan čovjek ne vrednuje vjeru. Ona je za njega znak nemoći, slabosti, bijega...Kaže se da nije „moderno“ vjerovati. Vjeri se kao alternativa stavlja znanost te ju se predstavlja kao puno moćniju i puno korisniju. Ni najmanje ne negirajući vrijednost znanosti, **vjera kao opće ljudska vrednota samim tim ne gubi na vrijednosti**. Ovdje se ne misli izravno na kršćansku vjeru kao ispovijedanje objavljenog Boga po Isusu Kristu i svega onoga što Crkva uči, nego jednostavno kao svagdašnji popraćaj naših čina: „*vjerujem da ću se skoro sresti s prijateljem*“; „*vjerujem da ću od ovoga imati koristi*“; *vjerujem da je to moguće učiniti*“; *vjerujem da ću danas položiti ispit*“ nisu samo poštapalice kojima se služe vjernici, nego i nevjernici, s određenom dozom povjerenja, pouzdanja, vjerojatnosti.

KREĆEMO U

„Izlazak“

Što će reći da vjerovati i nadati se nije neljudski, nazadno, nego bitno ljudski. Bez vjere kao vrijednosti, bio bi nemoguć život i bilo koji ljudski pothvat.

Za kršćanski pristup vjeri neobično je važna **vjernička zajednica**, naime svi oni koji su na ovaj ili onaj način ušli u posjed vjere su prethodnica moje vjere. Moja vjernička vjera počiva na vjeri koja je postala konkretno iskustvo i u uvjerenje mojih prethodnika, **moje braće u vjeri**. Nije dakle, moja vjera nešto što nema nikakve veze s onim što joj je prethodilo. Dapače, ona je nadahnuta i poticana upravo vjerskim iskustvom vjernika koji je živio prije mene određenu stvarnost za kojom ja sada čeznem. Pod tim vidom treba promatrati i vjeru Blažene Djevice Marije.

Analiza biblijskog navoda

Nije uvijek slučaj da nevolje čovjeka približavaju Bogu. Koji puta događa se baš suprotno. Ljudi u krizi napuštenosti, u sumnjama znaju i te kako silovito postaviti Bogu primjedbu: „*Zašto ne interveniraš, ako te ima?*“ „*Po čemu si ti, Bože, svemogući?*“ „*Zašto pravednik mora patiti?*“ „*Zašto nevina djeca moraju trpjeti?*“ „*Što je s tvojim obećanjima?*“

Svako od ovdje postavljenih pitanja zaslužuje barem jedno novo predavanje. Nisu to pitanja koja se mogu pripisivati nevjernicima ili poluvjernicima. To su pitanja koja su svojstvena biću koje se smatra čovjekom.

Tako Gospodin: „Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?, **Blažena Djevica Marija:**

„Kako će to biti kad ja muža ne poznajem?

„**Gdje si bio kad mi je bilo teško**“ (primjer dvostrukog stopala u pijesku).

Primjer Patnika Joba... Postavljati pitanje Bogu ne znači biti nevjernik, nego biti čovjek. Svojestveno je čovjeku da pita. Upravo zbog toga treba premisliti i naše „**vjerske sumnje**“. **Sumnja nije po sebi zlo, nego poticaj da se vjera stalno pročišćava**, produbljuje i Gospodinu pritjelovljuje. Kao vjernicima jedno nam je ipak jasno premda ne uvijek dohvatljivo: „**Gospodin nikada ne ostavlje svoje** „(Iz 62,4; 2Kor 4,9; Jš 1,5; 1Ljet 28,20; Ps 94,14....) Ta ideja je na slikovit i dosta blizak način kroz mnoge biblijske navode našla čvrsto uporište u Objavi i izravno se odnose na način vjerovanja Blažene Djevice Marije.

Odgovor

Vjerski odgovor na vjersko pitanje ne može se ni u kojem slučaju poistovjetiti s odgovorom na pitanje koje ne pripada sferi vjere. **Odgovor na Marijino vjersko pitanje: „Duh Sveti sići će na te, i sila će te Svevišnjega osjenit“ i dalje ostavlja prostor za nedorečenost i nejasnoću.** Što je to moglo značiti za Mariju „**Duh Sveti sići će na te**“? Nije to bila stvar svagdanje prakse na što je ona mogla odgovoriti iz vlastitog iskustva ili iz iskustva svoje okoline: „Ah da, znam sad razumijem o čemu se radi!“ To je čin koji nije imao oličenja u povijesti, na osnovu kojeg bi njoj moglo biti **JASNO** o čemu se tu radi. Jasnoća ovdje nema mjesta. Ona ustupa, i unatoč pokušaja pojašnjenja, prostor stvarnosti koju mi želimo navjestiti: **VJERI.**

THANK
YOU

To što je Marija imala Objavu, to što je eventualno čula, to što joj je bilo rečeno, to što joj je bilo pokušano „objasniti“ ni u kojem slučaju ne isključuje njenu VJERU.

Dapače ono ju **pretpostavlja**, u dotičnom trenutku **zahtijeva**, te **ostavlja i za budućnost** sve dotle dok će čovjek „**biti u ovom tijelu**“. Prema tome tjelesnost (materijalna vidljivost) i vjera su kao svjetlo i tama, lice i naličje, jedno od drugoga nerazdvojivi. Negirati jedno znači ne poznavati drugo, prezirati jedno, znači obezvrijediti drugo. **Iz te svijesti niče nužnost vjere za čovjeka kao osobu.** Ona nije ovisna o tome da li će je čovjek priznati. Ona postoji i bez toga kao što postoji tijelo, premda netko može negirati njegovu pojavnost.

Poslanik Božji (Anđeo) usredotočuje Marijinu misao ne na pitanja, da ipak nije popraćena određenim strahom, dok sluša anđelovu poruku. Bog nije do te mjere zahtjevan da traži i očekuje bezuvjetnu poslušnost, on uvijek ostavlja prostora za ljudska pitanja, za njegove sumnje i bojazni. On se na tome ne zgraža. Zato bi ovakav Božji stav prema žrtvovanju ljudske slobode, mogao biti i kriteriji preispitivanja određenih mišljenja koja se rađaju, nastaju i žive među kršćanima a opterećena su najrazličitijim natruhama povijesti. **Čovjekovo je pitati, to je njegovo svojstvo, kao što je svojstvo Božje davati adekvatne odgovore**, istina ne samo isključivo verbalno, niti odmah, nego putem događaja i stupnjevito.

Sada je već lakše shvatiti anđelovu riječ: „**Ne boj se Marijo!**“ Svojestveno je, naime, čovjeku, da ga svaka novina plaši, naročito kada ta nema svoga uzorka u povijesti. To nije pitanje vjere, nego način mišljenja, razmišljanja i življenja čovjeka. Kao što strah pred razbojnikom nije znak nepovjerenja u Božje milosrđe. Strahovanje je usko vezano uz psihosomatsku strukturu čovjeka. Ni u kojem slučaju ne treba ga poistovjećivati s nedostatkom povjerenja u Božju providnost.

A sloboda, što je ta sloboda u kršćanskom smislu riječi. Kao i sve druge ljudske kvalitete, ona nije apsolutna nego je zbijena u ljudske okvire.

Ona je tendencija, vapaj za apsolutnim, za vječnom srećom, stalnim mirom, ona je želja za srećom i to onakvom da smiri ljudsko srce.

Niti jedna stvar, niti jedan predmet, pa niti jedan čovjek je ne može zadovoljiti.

Ona je zov u čovjeku za Vječnim, Apsolutnim.

Ona je u isto vrijeme pomiješana sa strahom da se ne može do toga doći. **Zato je svakoj kršćanskoj slobodi preduvjet povjerenje ili vjera.** Kod Marije ta je činjenica očita i kroz to postaje Majka vjerujućih i uzor kršćanskog življenja slobode.

Slično se događa i u odnosu s Bogom, rekao je Papa, i to onda „kad Ga ne slušamo, ne slijedimo Njegovu volju, vršimo konkretna djela u kojima pokazujemo nedostatak povjerenja u Njega – i to je grijeh – stvara se poput nekog čvora u našoj nutrini“. I najzapatlanije čvorove Bog može razriješiti svojom milošću.

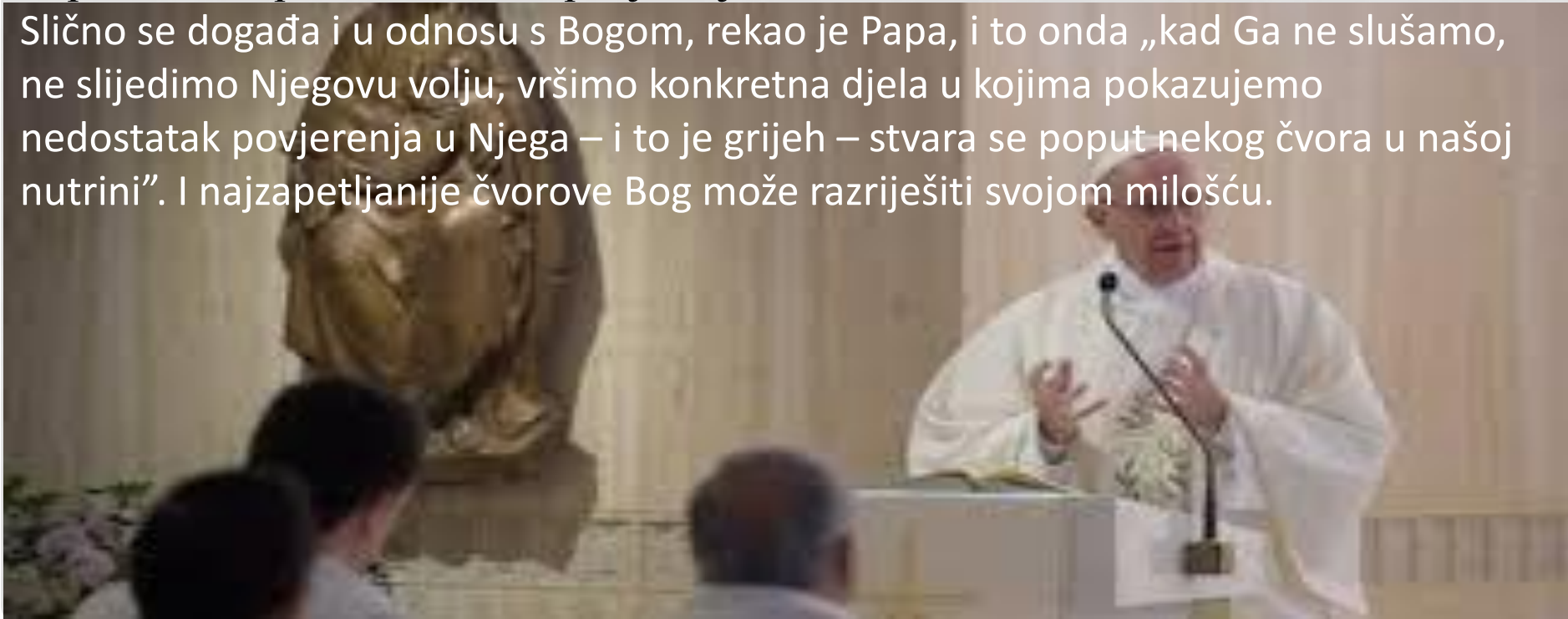
Biblija je jedina knjiga,
kod koje je
autor prisutan
dok ju čitaš!!

Marija, žena vjere, koja uvijek vodi k Isusu”,
„Kakva je bila Marijina vjera?”, upitao je Sveti Otac na početku kateheze u kojoj je ukazao na tri elementa vjere Majke Božje.

Prvi element je pojasnio riječima: **„Marijina vjera raspetljava čvor grijeha”**, objasnivši to mišlju sv. Ireneja: „Čvor Evine neposlušnosti imao je rješenje s Marijinom poslušnosti; ono što je Eva svezala svojom nevjerom, to je djevica Marija raspetljava svojom vjerom”.

A čvor postoji u svakom čovjeku, počevši od djeteta, kad ono postaje svjesno svoje neposlušnosti roditeljima, te tada taj odnos s roditeljima treba „biti pročišćen da bi se ponovno uspostavio sklad i povjerenje”.

Slično se događa i u odnosu s Bogom, rekao je Papa, i to onda „kad Ga ne slušamo, ne slijedimo Njegovu volju, vršimo konkretna djela u kojima pokazujemo nedostatak povjerenja u Njega – i to je grijeh – stvara se poput nekog čvora u našoj nutrini”. I najzapatlanije čvorove Bog može razriješiti svojom milošću.

Drugi element Marijine vjere sadržan je u činjenici da je Marija dala ljudsko tijelo Isusu. „Ali ono što se dogodilo u Djevici Mariji na jedinstven način, događa se na duhovnoj razini i u nama kad prihvaćamo Božju Riječ dobrim i iskrenim srcem te ju živimo”, istaknuo je Papa.

A vjerovati u Isusa znači „**dati mu svoje tijelo**, Marijinom poniznošću i hrabrošću, da On može nastaviti prebivati među ljudima; dati mu naše ruke da može milovati malene i siromašne; naše noge da može hodati ususret braći; naše ruke da može pomagati slabima i raditi u Gospodnjem vinogradu; nas um da može misliti i stvarati projekte u svjetlu Evanđelja; a posebno, prikazati mu naše srce da može ljubiti i donositi odluke prema Božjoj volji”.

Treći element Marijine vjere je „put” u smislu da je „čitav njezin život bio nasljedovanje njezina Sina”. Vjera je duhovno hodočašće, rekao je Papa, a ono nije drugo nego slijediti Isusa. „Isusov put je put ljubavi vjerne sve do kraja, sve do žrtve života, put križa”. Put vjere je put križa, poput Marijine vjere čiji plamičak je ostao upaljen i u noći, u času Isusove muke sve do zore Uskrsnuća. „A kad je došao glas da je grob prazan, u njezinu srcu je zavladała radost vjere, kršćanske vjere u smrt i uskrsnuće Isusa Krista. Jer vjera nas uvijek vodi radosti, a Ona je Majka radosti”, zaključio je Sveti Otac.

